יום חדש אני חדש

מאת: דאבי דומברובסקי | ספטמבר 29, 2020

למה קשה לנו להאמין שאנחנו לא יכולים להתחדש ? שהעולם מתחדש בכל יום בטובו של הקב”ה? ואיך זה קשור לגן המבוכה של הרמח”ל?…

רבי משה חיים לוצאטו – הרמח”ל, אומר בספרו “מסילת ישרים” (פרק זהירות) שאדם שהשתחרר מכבליו של היצר הרע, מי שמושל ביצרו, יכול לראות את הדרך בבהירות ובבקיאות, להבחין בין האמת לשקר ולהזהיר את האנשים ההולכים בהן ולהובילם למקום המיועד להם. למה? כי כל זמן שאדם שבוי בידיו של היצר הוא כמו עיוור ההולך בחשיכה הסמיכה עם כל המחסומים שנמצאים לפניו ואינו יכול לראות את הדרך.

“ולְמַה זֶה דוֹמֶה? לְגַן הַמְּבוּכָה, הוּא הַגָּן הַנָּטוּעַ לִצְחוֹק הַיָּדוּעַ אֵצֶל הַשָּׂרִים, שֶׁהַנְּטִיעוֹת עֲשׂוּיוֹת כְּתָלִים כְּתָלִים, וּבֵינֵיהֶם שְׁבִילִים רַבִּים נְבוּכִים וּמְעוֹרָבִים – כֻּלָּם דּוֹמִים זֶה לָזֶה, וְהַתַּכְלִית בָּם הוּא לְהַגִּיעַ אֶל אַכְסַדְרָה אֶחָד שֶׁבְּאֶמְצָעָם. וְאָמְנָם הַשְּׁבִילִים הָאֵלֶּה, מֵהֶם יְשָׁרִים וּמַגִּיעִים בֶּאֱמֶת אֶל הָאַכְסַדְרָה, וּמֵהֶם

מַשְׂגִּים אֶת הָאָדָם וּמַרְחִיקִים אוֹתוֹ מִמֶּנָּה . וְאָמְנָם הַהוֹלֵךְ בֵּין הַשְּׁבִילִים , הוּא לֹא יוּכַל לִרְאוֹת וְלָדַעַת כְּלָל אִם הוּא בַּשְּׁבִיל הָאֲמִיתִּי אוֹ בַּכּוֹזֵב , כִּי כֻּלָּם שָׁוִים וְאֵין הֶפְרֵשׁ בֵּינֵיהֶם לְעַיִן הָרוֹאָה אוֹתָם , אִם לֹא שֶׁיֵּדַע הַדֶּרֶךְ בִּבְקִיאוּת וּטְבִיעוּת עַיִן , שֶׁכְּבָר נִכְנָס בָּם וְהִגִּיעַ אֶל הַתַּכְלִית , שֶׁהוּא הָאַכְסַדְרָה .

אולי גם זה יעניין אתכם :

שינויים כן נולדים . . . . . .

המתכון להשתנות . . .

תעשו מקום בלב . . .

דווקא כשלא מסתדר . . . .

תכנית מגירה . . . .

שנה הבאה יהיה טוב יותר . . . . .

להתחבר לצדיק ולגלות את עצמי . . . . .

“וְהִנֵּה הָעוֹמֵד כְּבָר עַל הָאַכְסַדְרָה הוּא רוֹאֶה כָּל הַדְּרָכִים לְפָנָיו וּמַבְחִין בֵּין הָאֲמִיתִּיִּים וְהַכּוֹזְבִים , וְהוּא יָכוֹל לְהַזְהִיר אֶת הַהוֹלְכִים בָּם , לוֹמַר “זֶה הַדֶּרֶךְ לְכוּ בוֹ .” וְהִנֵּה מִי שֶׁיִּרְצֶה לְהַאֲמִין לוֹ – יַגִּיעַ לַמָּקוֹם הַמְיוּעָד . וּמִי שֶׁלֹּא יִרְצֶה לְהַאֲמִין וְיִרְצֶה לָלֶכֶת אַחַר עֵינָיו – וַדַּאי שֶׁיִּשָּׁאֵר אוֹבֵד וְלֹא יַגִּיעַ אֵלָיו .

“כֵּן הַדָּבָר הַזֶּה . מִי שֶׁעֲדַיִין לֹא מָשַׁל בְּיִצְרוֹ , הוּא בְּתוֹךְ הַשְּׁבִילִים – לֹא יוּכַל לְהַבְחִין בֵּינֵיהֶם , אַךְ הַמּוֹשְׁלִים בְּיִצְרָם , שֶׁכְּבָר הִגִּיעוּ אֶל הָאַכְסַדְרָה שֶׁכְּבָר יָצְאוּ מִן הַשְּׁבִילִים וְרוֹאִים כָּל הַדְּרָכִים לְעֵינֵיהֶם בְּבֵירוּר , הֵם יְכוֹלִים לְיָעֵץ לְמִי שֶׁיִּרְצֶה לִשְׁמוֹעַ , וַאֲלֵיהֶם צְרִיכִים אָנוּ לְהַאֲמִין . וְאָמְנָם מַה הִיא הָעֵצָה שֶׁהֵם נוֹתְנִים לָנוּ ? “בּוֹאוּ חֶשְׁבּוֹן ” – “בּוֹאוּ וּנְחַשֵּׁב חֶשְׁבּוֹנוֹ שֶׁל

עוֹלָם ". כִּי כְבָר הֵם נִיסּוּ וְרָאוּ וְיָדְעוּ – שֶׁזֶּה
לְבַדּוֹ הוּא הַדֶּרֶךְ הָאֲמִתִּי לְהַגִּיעַ הָאָדָם אֶל
הַטּוֹבָה אֲשֶׁר הוּא מְבַקֵּשׁ – וְלֹא זוּלַת זֶה !"

העומד כבר על האכסדרה רואה את כל הדרכים לפניו ומבחין בין האמיתיים והכוזבים , והוא , ורק הוא , יכול להזהיר את ההולכים בהם מכיוון שהוא מושל ביצרו ...

בכל הפעמים בהן קראתי את דברי הרמח"ל , מצאתי לנכון שההשוואה לגן המבוכה היא אחד הדברים הכי יפים שנתקלתי בהם .

לא מזמן למדתי משהו בליקוטי הלכות של רבי נתן מברסלב , שהאיר לי את העניין הזה עוד יותר :

"... השם יתברך ראה שאין העולם כדאי להשתמש בו (באור) עמד וגנזו לצדיקים לעתיד לבוא , כי ראה שהרשעים במעשיהם הרעים יקלקלו חס ושלום , גם זה האור והדעת , ואז לא היה אפשר להתתקן חס ושלום , על כן עמד וגנזו לצדיקים , שאין מי שישיג מזה האור הגנוז כי אם הצדיקים שמקבלין רוח קודשם משם , והם מאירין בכל העולם או האמונה להאמין בחידוש העולם באמונה לבד , כי עכשיו שנגנז האור אי אפשר להשיג חידוש העולם בדעת כי אם באמונה לבד שמקבלין מהצדיקים שזוכין לינוק מאור הגנוז משבעת ימי בראשית כנ"ל" (הלכות כבוד רבו ג , יד).

רק מי שהתעלה מעל כל הדרכים של גן המבוכה יכול לייעץ לאחרים ולהוביל אותם…

רבי נתן אומר (בהתבסס על ליקוטי מוהר”ן תנינא ח) שהדבר שגורם לנו בצורה בלתי אפשרית להישאר בגן המבוכה הוא – חוסר היכולת שלנו להכיל ולהבין שבורא עולם מחדש שוב ושוב את העולם, את הבריאה.

העולם נראה בדיוק כפי שהוא היה תמיד. השכל שלנו לא מאפשר לנו לקבל את ההתחדשות הזו. המחסום הזה גורם גם לנו לחשוב שזה בלתי אפשרי לנו אפילו להבין איך אנחנו יכולים להשתנות באמת.

כי כבר ניסינו לעשות דיאטה כמה פעמים, נכון? גם ניסינו לעבוד על המידות שלנו אינספור פעמים, אז למה שהפעם הזו תהיה שונה?!?

רק כאשר אנו מציפים את עצמנו עם מילות האמונה שהצדיקים מלמדים אותנו מהגילוי שלהם מהאור הגנוז – אנחנו יכולים להאמין בעולם חדש ובסיכוי להיות רעננים וחדשים שוב.

וזה דבר מאוד קריטי. אנחנו חייבים להאמין בכל נים של קיומנו שיש לנו את היכולת לתקן את מה שקלקלנו, ולהיות כל מה שאנחנו רוצים להיות. אבל אנחנו צריכים את העידוד של הצדיקים שאוהבים אותנו ומשרישים בנו את האמונה הזו.

יהי רצון שנזכה לשמוע את מילות האמונה הללו ולהאמין בעצמנו ובפוטנציאל להתחדש. אמן!